

Nyhedsbrev, februar 2021

Når undtagelsestilstanden er hverdag

Kære menighed, menighedsråd og præster

I næsten et år har vi levet i en slags undtagelsestilstand, hvor restriktioner er blevet skærpet, løst og skærpet igen. Nu er det, som om undtagelsestilstanden er blevet hverdag, sørgelig, trist og beklemmende hverdag. Vi er mange, der ikke har det spor sjovt med isolation og afstand og spekulationer om, hvad fremtiden bringer. Ikke mindst lige nu hvor kyndelmisse slår sin knude, og vi går i stadig usikkerhed om mutationer og vacciner.

Konsekvenserne for vores liv og arbejde er mange, og vores folkekirke er som så meget andet sat på vågeblus. Ikke mindst hvad vores gudstjenester og kirkelige handlinger angår: ingen sang, tidsbegrænsning og alt det andet, vi er ved at vænne os til med masker, afsprøjtning og afstand. Men på trods af alt det, så er der en menighed, der har brug for at komme og høre, hvad der bliver sagt, og måske hører vi det endnu mere tydeligt, når der som nu skæres ind til benet.

Nu er der så også meldt nye konfirmationsdatoer ud. Det giver altid lidt rabalder, for konfirmationen er jo en festdag, mange glæder sig til. Men jeg tror, det var vigtigt at få ro på for konfirmanderne, deres forældre, præster og betjening. Og så må vi bare håbe og bede til, at landet har lukket så meget op i forsommeren/sensommeren, at vi kan holde de fester, vi har så meget brug for at se frem til lige nu.

Det samme gælder for begravelserne og bisættelserne. Også der er undtagelsestilstanden blevet hverdag, men det rører jo ikke ved, at det hver gang gør ondt på de pårørende, når de skal indskrænke og sortere i følget. Det er og bliver en umulig og urimelig opgave, når vi heller ikke her kan slutte op og holde om. Lad os også her håbe, at situationen og vejret i foråret gør det muligt, at flere kan være med ude på kirkegården.

Hvad menighedsrådsmøderne angår, tror jeg, at mange er ved at vænne sig til digitale mødeformer. Det er en sølle erstatning i forhold til at kunne sidde sammen og fornemme hinanden, men det er den mulighed, vi har. Fra stiftet har vi, som I nok ved, sendt en lille velkomstmappe ud til de nye menighedsråd med lidt forskellige nyttige oplysninger og inspirationsmateriale. Vi håber, at I vil få glæde af den.

Meget tyder på, at dåbstallet er faldet hen over corona-nedlukningen. Mange forældre har måske besluttet sig for at vente, hvilket er forståeligt nok. Men så lige pludselig står man der med en toårig, der for længst er vokset ud af dåbskjolen, meget andet er kommet på familiens dagsorden, og så bliver det måske ikke til noget. Vi arbejder for øjeblikket på at samle gode ideer til, hvordan vi kan imødegå den tendens og imødekomme de forældre, der tøver, venter og måske glemmer, at den lille skulle døbes.

En anden stor anfægtelse lige for tiden er, at vi med de begrænsninger, vi i folkekirken er underlagt, har svært ved at være der for dem, der af forskellige grunde lider under nedlukningen. Ikke mindst fordi mange fællesskaber - også dem vi normalt kan tilbyde i vores kirker - lige nu ikke kan mødes. Jeg ved, at mange af jer på forskellige opfindsomme måder forsøger at være nærværende og stille jer til rådighed for samtaler.

Alt det og meget andet vil jeg gerne takke jer for. I er mange, der knokler både for at holde kirken åben på de måder, vi kan, og ved at bringe kirken ud af huset og komme ud til dem, der kalder.

Og når hverdagene på et tidspunkt så småt bliver hverdage igen, er det rigtig vigtigt, at vi gør meget ud af at få talt med hinanden ansigt til ansigt. Det er gået stærkt og efter bedste beskab i snart et år. Nogle har trivedes med den uvante situation, der har kaldt på opfindsomhed og nye måder. Andre har lidt under, at intet kunne være, som det plejede. Sådan er vi så forskellige. Og i en folkekirke, hvor både præster, betjening, menighedsråd og frivillige er nødt til at finde ud af tingene sammen, har det også nogle steder skabt konflikter. Så der er skår, der skal klinkes. Der er meget, der skal heles, og der skal arbejdes for sammenholdet. Jeg håber, at I vil lægge jer det på sinde og løfte den vigtige opgave på de måder, I nu finder bedst rundt omkring.

I år er det blevet vinter. En rigtig en af slagsen. I kirken er det faste, og fastetidens tekster handler på mange måder om det, vi ser ude i naturen: koldt og barskt, men under sneen anes de første vækster, der fortæller om forår og nye tider. Derfor synger vi så gerne "Her vil ties, her vil bies". For sådan er det nu i mere end én forstand. Trange tider, langsomt skrider. Godt at vi har mulighed for – godt nok under nøjsomme forhold – at fastholde håbet og modet og troen på, at det bliver godt igen og, i det store perspektiv, at Guds rige sejrer til sidst.

Med venlig hilsen

